

Cd. Busken Huet heeft ongetwijfeld recht op onze erkentelijke vereering. We dingen niets af op zijn groote verdiensten. Wij wilden slechts even laten zien dat hij voor ons niet meer is de groote man, van wien het onbeduidendste boekje nog een welkom geschenk mag heeten.

De boekbeoordeelaar van *Het Vaderland* was zoo gelukkig in *Jozefine* meer geest te ontdekken dan in een paar dozijnen moderne hollandsche romans bij elkander. 't Is nu maar de vraag of die geestigheid nog bij velen in den smaak valt. Ik meen het te moeten betwijfelen. 't Is geen vroolijke geestigheid en 't is geen onwillekeurig opborrelende geestigheid. Huet maakt of zoekt aardige zetten; hij vindt ze niet van zelf. We moeten er op wachten; zijn personen wachten er op; zijn verhaal loopt er verre einden voor om. En, het vervelende is dat Huet naast zijn verhaal staat, erg zichtbaar, in 't volle licht, evenals de man uit een beestenspel, die ons zijn getemde dieren laat zien, het een en ander vertelt van de manier, waarop ze zijn gevangen, opgevoed, gedresseerd en hoe zeer aanzienlijke personen met heel veel belangstelling zijn gedierte hebben zien »werken". We zijn geen oogenblik onder den indruk der gebeurtenissen; we gelooven geen seconde aan de fantastische romanfiguren, waarmee de schrijver zich misschien heeft vermaakt, doch die voor ons niet meer zijn dan (voor 't meerendeel kwaadaardige) apen, die erg langzaam wat kunstjes komen doen.

„Let op wie ik daar nu weèr ten tooneele voer," zegt de auteur en dan komt de meer of minder geestige karakterschets. Huet laat zijn personen niet leven; hij legt ze uit.

En wat voor personen!

De heer Van Alkemade is een pas gepensioneerde gouverneur van de Molukken. Als jongen wilde hij niet deugen, moest het gymnasium verlaten, ging naar Indië en bracht het daar tamelijk ver, vooral ook — naar Huet ons wil doen gelooven — in het Latijn, dat hij nog maar zoo kort op zijn gymnasium had geleerd, hetgeen hem niet belet al zijn brieven en gesprekken onuitstaanbaar te doen worden door zijn pedant aanhalen uit klassieken. Huet zegt hem aforismen voor in zóó grooten getale, dat er een latijnsche scheurkalender meê samen te stellen ware.

Cornelis van Alkemade heeft een dochter, die hij niet wettig erkende, van een vrouw uit den chineeschen kampong. Dat meisje is nochtans bij hem aan huis ongeveer opgevoed en hij neemt het meê naar Europa. Op de reis naar het vaderland maken zij kennis met Wilson, een marine-officier, die uit verveling getrouwd is met een Indisch meisje, in haar huwelijk een dik, lui, slordig monstertje geworden, dat door haar man schandelijk wordt alleen gelaten, dagen en nachten achtereen. Wilson en zijn vrouw brengen het meisje, Jozefine, naar een brusselsche kostschool, terwijl Van Alkemade zich een huis huurt en inricht te 's Gravenhage en kennis gaat maken met den man van zijn zuster (Bruce). Die zuster heeft in geen zes-en-dertig jaren iets van hem gehoord.

Van Alkemade is ziek, zonderling en onuitstaanbaar pedant. Hij bemoeit